

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 30 października 1922 r.

w sprawie ujednostajnienia opodatkowania węgla na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie postanowień art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 41 poz. 248) i ustawy z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 607) o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zarządza się co następuje:

§ 1. Rozszerza się na cały obszar Rzeczypospolitej moc obowiązującą podanej w przyległym załączniku, a obowiązującej obecnie na Górnym Śląsku niemieckiej ustawy o podatku od węgla z dnia 8 kwietnia 1917 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 340) zmienionej ustawą z dnia 8 grudnia 1917 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 9) wreszcie ustawą z dnia 20 kwietnia 1922 r. (Dz. U. Rz. Niem. str. 378) z wyłączeniem postanowienia § 30 ustęp 2, § 35, jako też § 38 powyższej ustawy z dnia 8 kwietnia 1917 r., zmienionej ustawą z dnia 20 kwietnia 1922 r. (punkt 10 art. 1), o ile te ostatnie postanowienia ograniczają czas obowiązywania powyższych ustaw o podatku od węgla, tudzież postanowień art. 1 ustępu 4 od wyrazów „z podatku tego...” do końca tego ustępu, ustępu 6, ustępu 7, ustępu 8, wreszcie ustępów drugiego i trzeciego § 37a, ustępu 9 tegoż artykułu ustawy z dnia 20 kwietnia 1922 r.

§ 2. Wszelkie uprawnienia przewidziane w powyższych ustawach dla Rady Związkowej względnie Rady Rzeszy, jako też dla Kanclerza Państwa lub Ministra Skarbu Rzeszy przenosi się na Ministra Skarbu; uprawnienia przewidziane dla Rządu Rzeszy przenosi się na Radę Ministrów, wreszcie uprawnienia przewidziane dla Rady Węglowej przenosi się na Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 3. Przewidziany w § 6 powyższej ustawy z dnia 8 kwietnia 1917 r. zmienionej ustawą z dnia 20 kwietnia 1922 r. podatek w wysokości 40% wartości względnie ceny węgla obniża się:

- a) dla węgla kamiennego z kopalń Zagłębia Dąbrowskiego oprócz węgla z t. zw. odkrywek na 20%
- b) dla węgla kamiennego z kopalń Zagłębia Krakowskiego i węgla z t. zw. odkrywek Zagłębia Dąbrowskiego na . . . 12%
- c) dla węgla brunatnego z kopalń na obszarze Rzeczypospolitej poza Województwem Śląskiem na 5%

§ 4. Kary pieniężne przewidziane w stałych kwotach w § 23, 25 i 28 powyższej ustawy z dnia 8 kwietnia 1917 r. podwyższa się stokrotnie.

§ 5. Postanowienie § 37a ustawy z dnia 20 kwietnia 1922 r. wejdzie w życie na obszarze Rzeczypospolitej poza Województwem Śląskiem z dniem 1 stycznia 1924 r.

§ 6. Wykonanie powyższego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1922 r.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Załącznik do rozp. Rady Min.
z dn. 30.X. 1922 r. poz. 909).

A.

Ustawa o podatku od węgla

z dn. 8 kwietnia 1917 r.

(Dz. U. Rzeszy Niem. str. 340).

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia.

§ 1.

Węgiel krajowy, jako też węgiel sprowadzony z zagranicy, podlega opłacie na rzecz Skarbu Państwa (podatkowi od węgla).

§ 2.

Węgiel w rozumieniu niniejszej ustawy jest wszelki węgiel kamienny lub brunatny, sortowany albo nie-

sortowany, brykiety z węgla brunatnego, a przy przywozie z zagranicy ponadto koks, oraz brykiety wyrobione z węgla kamiennego.

§ 3.

Do zapłaty podatku jest obowiązany ten, kto wydobyty przez siebie w kraju węgiel, albo wytworzone z wydobytego przez siebie węgla brunatnego brykiety na podstawie umowy kupna-sprzedaży dostarcza lub w inny sposób odstępuje lub też zużywa we własnym przedsiębiorstwie lub na swoje potrzeby.

Do zapłaty podatku obowiązany jest dalej, kto węgiel kamienny wydobyty w kraju przez kogo innego sortuje, albo też węgiel brunatny wydobyty w kraju przez kogo innego przerabia na brykiety, a następnie na podstawie umowy kupna-sprzedaży dostarcza, w inny sposób odstępuje, lub też zużywa we własnym przedsiębiorstwie albo na swoje potrzeby. Przy wymiarze podatku, przypadającego od brykietów, potrąca się jednak podatek zapłacony już od węgla nabytego w celu sortowania, względnie przeróbki.

Podatek od węgla sprowadzonego z zagranicy winien uiścić odbiorca.

§ 4.

Obowiązek opłaty podatku od węgla krajowego powstaje w chwili dostawy węgla, odstąpienia go lub użycia we własnym przedsiębiorstwie albo na swoje potrzeby; podatek jest płatny w ostatnim dniu następnego miesiąca.

Rada Związkowa może postanowić, że przy użyciu węgla kamiennego do wyrobu koksu wogóle lub też w szczególnych wypadkach ilość węgla podlegająca podatkowi będzie oznaczana podług normalnej wydajności koksu, a opodatkowanie nastąpi dopiero, gdy koks na podstawie umowy kupna-sprzedaży zostanie dostarczony, wogóle odstąpiony albo też zużyty we własnym przedsiębiorstwie lub na swoje potrzeby.

Obowiązek zapłacenia podatku od węgla przywiezionego z zagranicy powstaje w chwili przejścia granicy. Podatek zaś staje się płatnym z chwilą odprawy celnej. Węgiel, podlegający podatkowi, odpowiada bez względu na prawa osób trzecich za należny podatek i władza skarbowa może go zatrzymać lub obłożyć sekwestrem, póki podatek nie będzie zapłacony.

W razie zatajenia podatku będzie on uważany jako płatny z tą chwilą, kiedy węgiel należało zgłosić do opodatkowania.

§ 5.

Wolny jest od podatku węgiel potrzebny do utrzymania ruchu kopalni i sortowni, jako też ilości węgla brunatnego potrzebne jako opał (środek porębowy) do wyrobu brykietów.

Wolny jest również od podatku węgiel z własnej produkcji dawany na opał domowy na podstawie umowy o najem pracy albo na podstawie zwyczajów osobom zatrudnionym na kopalni, tudzież inwalidom górniczym i wdowom po górnikach na ich własne potrzeby.

Rada Związkowa uprawniona jest do wydania postanowień, o ile należy zwolnić od podatku węgiel, służący do opalania okrętów i pociągów, utrzymujących komunikację z zagranicą. To odnosi się również do węgla przerabianego na oleje, tłuszcza, wosk i tym podobne wytwory.

§ 6.

Podatek wynosi 20% wartości węgla dostarczonego, wogóle odstąpionego albo zużytego we własnym przedsiębiorstwie lub też na swoje potrzeby, jako też węgla sprowadzonego z zagranicy.

O ile gminy lub związki gmin utworzą organizacje według zasad ustalonych przez *Radę Związkową* celem obniżenia ceny sprowadzonego węgla opałowego dla posiadaczy małych mieszkań, natenczas węgiel sprowadzony na taki cel będzie zwolniony od połowy podatku.

§ 7.

Węgiel, podlegający podatkowi, należy zgłosić pisemnie władzy skarbowej w sposób wskazany przez *Radę Związkową* z wyszczególnieniem ilości i wartości tegoż.

§ 8.

Jako wartość węgla sprzedanego przyjmuje się cenę sprzedaży loco kopalnia (§ 3 ust. 1) albo loco zakład przetwórczy (§ 3 ust. 2). Dodatkowe wynagrodzenie albo inne korzyści przyznane sprzedawcy poza ceną sprzedaży uważa się jako część ceny sprzedaży. Jeżeli jednak cenę sprzedaży obliczono już łącznie z podatkiem, to za podstawę wymiaru podatku przyjmuje się cenę sprzedaży po potrąceniu podatku.

Jeżeli węgiel jest sprzedawany wprost lub pośrednio handlarzowi, który przyznaje podatnikowi udział w swej cenie odsprzedaży, natenczas władza skarbowa może cenę sprzedaży, służącą za podstawę wymiaru podatku, oznaczyć w inny sposób stosownie do § 10, uwzględniając zysk pośredni osiągnięty przy odsprzedaży.

Wartość węgla odstąpionego w inny sposób, jak w drodze sprzedaży, jako też węgla zużytego we własnym przedsiębiorstwie lub na swoje potrzeby oznaczają się według ceny sprzedaży tego samego rodzaju loco kopalnia lub zakład przetwórczy.

§ 9.

Jako wartość węgla, przywożonego z zagranicy, przyjmuje się cenę nabycia z doliczeniem kosztów powstałych aż do przekroczenia granicy. *Rada Związkowa* jest władna oznaczyć te dodatkowe koszty pewną stałą kwotą od tony albo też zarządzić wymiar podatku od samej tylko ceny nabycia węgla.

Rada Związkowa jest uprawniona do zawierania układów w przedmiocie przywozu węgla z państw, które pobierają również podatek od węgla, a to celem uniknięcia podwójnego opodatkowania.

§ 10.

Jeżeli podana cena sprzedaży węgla nieodpowiada cenom, jakie zresztą bywają ustanawiane loco

kopalnia albo zakład przetwórczy za takiej ilości węgla tego samego rodzaju, albo gdy władza skarbowa ma wątpliwości, czy wartość zgłoszoną w myśl § 8 ust. 3 albo § 9 można przyjąć jako prawdziwą, natenczas władza skarbowa może zgłoszenie zaczepić.

Jeżeli rokowania z podatnikiem nie doprowadzą do porozumienia, natenczas władza skarbowa jest władna przyjąć za podstawę opodatkowania cenę rynkową albo w braku takiej ceny zarządzić oszacowanie węgla i według wyniku podatek wymierzyć.

§ 11.

Jeżeli władza skarbowa oznaczy wartość węgla odmiennie jak ją podatek zgłosił, natenczas należy mu wydać orzeczenie o oznaczeniu ceny.

Przeciw orzeczeniu dopuszczalne jest zażalenie na drodze administracyjnej. Zażalenie nie ma jednak mocy wstrzymującej.

§ 12.

Roszczenia o zapłatę względnie o zwrot podatku przedawniają się w ciągu roku, licząc od dnia płatności względnie od dnia uiszczenia podatku. Roszczenia o dodatkową zapłatę zatajonej kwoty podatkowej przedawniają się w trzech latach.

Przedawnienie przerywa każdy akt prawny wydany przez właściwą władzę, skierowany przeciw obowiązanemu do zapłaty w celu zrealizowania roszczenia.

ROZDZIAŁ II.

Kontrola skarbowa.

§ 13.

Kto zamierza w państwie węgiel dobywać, sortować albo węgiel brunatny przerabiać na brykiety, winien o tem donieść władzy skarbowej przed rozpoczęciem ruchu, stosownie do wydanych przez tę władzę wskazówek. Również należy zgłaszać wszelkie zmiany w posiadaniu lub ruchu przedsiębiorstwa, które mają wpływ na wymiar lub uiszczenie podatku.

§ 14.

Przedsiębiorca, który przedsiębiorstwa swego sam nie prowadzi, winien podać władzy skarbowej osobę, która w jego imieniu kieruje przedsiębiorstwem.

Przepisy zawarte w następnych paragrafach dla posiadacza przedsiębiorstwa mają zastosowanie również do kierownika ruchu, wyjąwszy przepis o obowiązku ponoszenia kosztów (§ 17 zdanie 2).

§ 15.

Przedsiębiorstwa obowiązane do płacenia podatku po myśli § 3 ustęp 1 i 2 podlegają kontroli skarbowej. Urzędnicy administracji skarbowej mają prawo wstępu do wszystkich zakładów i urządzeń przedsiębiorstwa o każdej porze, póki trwa w nich praca, zresztą zaś tylko za dnia. Prawo to odnosi się tylko do zakładów na powierzchni ziemi wraz z biurami i miejscami załadowania. W razie niebezpieczeństwa w zwłoce ograniczenia co do pory nie obowiązują.

§ 16.

Przedsiębiorca obowiązany jest funkcjonariuszom skarbowym udzielać wszelkich potrzebnych dla kontroli skarbowej wyjaśnień o ruchu i o zbycie produktów.

§ 17.

Jeżeli przedsiębiorca został ukarany za zatajenie podatku, wówczas można nad przedsiębiorstwem roztoczyć szczególną kontrolę skarbową, której koszty ponosi przedsiębiorca. Koszty te będą ściągane w sposób przepisany dla ściągania należności celnych i korzystają z takichże przywilejów.

§ 18.

Przedsiębiorca winien prowadzić stosownie do wskazówek władzy skarbowej bieżące zapiski według sortymentów i wartości wykazujące węgiel wydobyty, sprowadzony i przerobiony, jako też węgiel dostarczony na podstawie umowy o dostawę, wogóle odstępiony lub też zużyty we własnym przedsiębiorstwie albo też na własne potrzeby.

Urzędnikom administracji skarbowej należy na żądanie dozwolnić wglądu w odnośne księgi i zapiski, dotyczące wydobycia, sprowadzenia, przerobu i sprzedaży węgla.

§ 19.

Dla zakładów przemysłowych, które państwo związkowe prowadzi we własnym zarządzie, może Rada Związkowa dozwolnić zmiany w przedmiocie kontroli skarbowej.

§ 20.

Z zagranicy wolno sprowadzać węgiel wyłącznie na drogach cłowych i w godzinach przeznaczonych dla ruchu towarowego.

§ 21.

Przepisy karne.

Winnym zatajenia staje się kto stara się pozabawić Państwo podatku przewidzianego w niniejszej ustawie.

§ 22.

W szczególności należy uznać istotę czynu z § 21 za stwierdzoną:

- 1) jeżeli rozpoczęto wydobywanie, sortowanie lub przetwarzanie węgla przed wniesieniem w sposób przepisany oznajmienia o ruchu (§ 13),
- 2) jeżeli przewidzianego w § 7 oznajmienia nie wniesiono lub podano w niem nieprawdziwe szczegóły,
- 3) jeżeli nie prowadzi się wcale przepisanych w § 18 zapisków lub też prowadzi się je niezgodnie z prawdą,
- 4) jeżeli sprowadza się węgiel z zagranicy z pominięciem drogi cłowej albo poza godzinami przeznaczonymi dla ruchu towarowego.

Narówni z zatajeniem podatku należy uważać, jeżeli ktoś nabywa węgiel, o którym wie, albo z zachodzących okoliczności musi przypuszczać, że co do niego zaszło zatajenie podatku i nie zgłasza natychmiast nabycia węgla władzy skarbowej.

Jeżeli zostanie stwierdzone, że zatajenie podatku nie nastąpiło, albo też nie było zamierzone, natenczas winny karany będzie grzywną porządkową wedle § 25.

§ 23.

Dopuszczający się zatajenia podatku podlega karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej kwoty podatkowej, conajmniej jednak w kwocie 1000 mk. w każdym poszczególnym wypadku. Ponadto winien podatnik zapłacić należny podatek.

Jeżeli nie można stwierdzić kwoty należnego podatku, natenczas nakłada się grzywnę do 100.000 mk.

§ 24.

W razie powtórnego zatajenia po ukaraniu nakłada się kary przewidziane w § 23 w podwójnej wysokości.

Każde dalsze zatajenie podatku podlega karze więzienia do lat 2, a zarazem grzywnie nie mniejszej, aniżeli czterokrotna kwota oznaczonych w § 23 kar; sędzia może jednakże według swego uznania, uwzględniając wszystkie okoliczności i poprzednie zatajenia zamiast kary więzienia orzec areszt albo karę pieniężną nie mniejszą, aniżeli czterokrotna kwota oznaczonych w § 23 kar.

Kara za ponowne zatajenie stosuje się nawet wtedy, jeżeli poprzednie kary tylko częściowo zostały wykonane lub też w całości lub części były darowane; nie można jej zastosować, jeżeli od wykonania względnie darowania poprzedniej kary aż do spełnienia nowego czynu karygodnego upłynęły 3 lata.

§ 25.

Przekroczenia przepisów niniejszej ustawy i zarządzeń administracyjnych wydanych do niej i publicznie ogłoszonych lub też podanych zainteresowanym do wiadomości podlegają grzywnie porządkowej od 1 mk. do 3.000 mk., o ile według §§ 23 i 24 nie są zagrożone osobną karą.

§ 26.

Przedsiębiorca zakładu stojącego pod kontrolą skarbową (§ 15), jako też odbiorca węgla, odpowiadają za grzywny i koszty postępowania karnego, nałożonego na ich zarządców, pomocników i inną służbę albo najemników, jakoteż na członków ich rodziny i domowników w razie ubóstwa właściwego winnego, o ile zostanie udowodnione:

- 1) że przekroczenie popełniono z ich wiedzą albo
- 2) że przy wyborze i ustanawianiu zarządców, pomocników i innej służby albo najemników, lub też przy nadzorze tychże, jako też wymienionych domowników nie postępowali z oględnością porządnego kupca.

Jeżeli grzywny nie można ściągnąć od winnego, natenczas władza skarbowa może zaniechać poszu-

kiwania jej na osobie odpowiadającej za grzywnę i zarządzić wykonanie w miejsce grzywny kary wolności na winnym.

§ 27.

Przy zamianie nieściągalnej grzywny na areszt, kara aresztu nie może przekraczać przy zatajeniu popełnionem po raz pierwszy — 6 miesięcy, przy pierwszym powtórzeniu przekroczenia — 1 roku, a przy dalszem powtórzeniu — 2 lat, wreszcie przy przekroczeniach porządkowych — 3 miesięcy. W wypadku § 23 ustęp 2 przy zamianie jedna piąta grzywny nie będzie policzona.

§ 28.

Władza skarbowa może wymusić przestrzeganie zarządzeń wydanych na podstawie niniejszej ustawy przez zagrożenie i ściągnięcie grzywny aż do 500 mk. w każdym poszczególnym wypadku. Przepis § 17, zdanie ostatnie, będzie miał odpowiednie zastosowanie.

§ 29.

Ściganie zatajeń przedawnia się po 3 latach, ściganie przekroczeń porządkowych po roku.

§ 30.

Co do karnego postępowania administracyjnego, łagodzenia kar w drodze łaski, jako też co do wykonania kar mają zastosowanie przepisy o postępowaniu z powodu przekroczenia ustaw celnych.

Grzywny przypadają temu państwu, którego władze wydały orzeczenie karne. W wypadku § 23 ustęp 2 należy do Kasy Rzeszy wpłacić piątą część grzywny zamiast niestwierdzonej kwoty podatku.

§ 31.

Kwoty wpływające w toku postępowania karnego w stosunku do kasy Rzeszy policzyć należy przedewszystkiem na rachunek podatku.

ROZDZIAŁ IV.

Postanowienia szczegółowe.

§ 32.

Rada Związkowa wyda osobne postanowienia dla części Państwa, leżących poza granicą cłową, o ile tam przepisy niniejszej ustawy nie mogą mieć zastosowania; może ona również na wniosek Rządu krajowego w miejsce podatku przewidzianego w niniejszej ustawie zezwolić na zapłacenie do Kasy Rzeszy ryczałtowej kwoty.

§ 33.

Węgiel sprowadzony z państw i obszarów przyłączonych do obszaru celnego należy opodatkować najpóźniej przy wejściu do kraju.

§ 34.

Kanclerz Rzeszy może za zgodą Rady Związkowej zawierać umowy z obcymi Rządami w przedmiocie przeprowadzenia opodatkowania odpowia-

jącego przepisom niniejszej ustawy w państwach i obszarach przyłączonych do obszaru celnego w przedmiocie przekazywania podatku od podlegających temuż podatkowi materiałów opalowych przewożonych we wzajemnym obrocie, lub też celem wprowadzenia wspólności podatkowej.

§ 35.

Poborem i zarządem podatku od węgla zajmują się władze krajowe. Narosłe koszty będą zwracane Państwu Związkowemu według postanowień, jakie wyda Rada Związkowa.

Pełnomocnicy Rzeszy do spraw cel i podatków, jako też podlegli im urzędnicy kontrolni mają przy wykonaniu niniejszej ustawy te same prawa i obowiązki, co przy pobieraniu i zarządzie cel.

W państwach, w których powyższe sprawy powierzone są innym władzom, a nie władzom celnym, Kanclerz określi zakres działania i sposób czynności urzędników kontrolnych Rzeszy w porozumieniu z zainteresowanym Rządem krajowym.

ROZDZIAŁ V.

Postanowienia przechodnie i końcowe.

§ 36.

Istniejące obecnie przedsiębiorstwa podlegające podatkowi winny wnieść oznajmienia wymagane niniejszą ustawą w terminie określonym przez Radę Związkową celem uniknięcia grzywien przewidzianych w § 25.

§ 37.

Jeżeli w czasie wejścia w życie niniejszej ustawy istnieją umowy o dostawę węgla albo wytworzonych z węgla stałych materiałów opalowych, natenczas dostawca jest uprawniony doliczyć odbiorcy do rachunku podatek przypadający na ilość węgla, jaka ma dostarczyć.

Jeżeli w czasie wejścia w życie niniejszej ustawy istnieją umowy o eksploatacji pól górniczych lub ich działów przez osoby trzecie, według których wynagrodzenie przypadające od wydobytej tony węgla jest zależne w całości lub w części od każdorazowej ceny sprzedaży względnie zarachowania, natenczas przy obliczaniu wynagrodzenia od tony potrąca się tę część każdorazowej ceny sprzedaży względnie zarachowania, która przypada na podatek od węgla.

O ile w czasie wejścia w życie niniejszej ustawy istnieją umowy o dostarczanie siły elektrycznej, gazu, wody, ogrzewania albo siły parowej, względnie umowy o cenę tego rodzaju świadczeń, natenczas dostawca jest uprawniony żądać dodatku do ceny, odpowiadającego spowodowanej podatkiem od węgla podwyżce kosztów wytworzenia, utrzymania ruchu względnie zakupu. To samo odnosi się do umów o przewóz osób i towarów morzem albo na wodach śródlądowych. Rada Związkowa jest władna przekazać sądom polubownym rozstrzygnięcie wynikłych sporów.

§ 38.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1917 r. i obowiązuje do 31 lipca 1920 r.

Załącznik do rozp. Rady
Min. z d. 30.X-22 poz. 909:

B.

U s t a w a

z d. 20 kwietnia 1922 r. (Dz. U. Rzeszy niemiec.
str. 378)

o zmianach ustawy o podatku od węgla.

Art. 1.

Ustawę z dnia 8 kwietnia 1917 r. (Dz. Ust. Rz. str. 340) o podatku od węgla zmienia się w następujący sposób:

1) do § 1 dodaje się następujący ustęp 2 „przewóz węgla nie podlega podatkowi. Bliższe zarządzenia wyda Minister Skarbu Rzeszy”.

2) w § 5 ust. 2 należy po słowie „kopalń” dodać słowo „i zarządom tychże o ile według przepisów górniczych o placach i wynagrodzeniach istnieje obowiązek dawania im deputatu węglowego”.

3) § 5 ust. 3 zdanie 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Rząd Rzeszy jest uprawniony za zgodą Rady Rzeszy wydać zarządzenia, o ile należy zwolnić od podatku węgiel, służący do opalania okrętów lub pociągów utrzymujących komunikacje z zagranicą, tudzież do opalania morskich statków rybackich”.

4) § 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Podatek wynosi 40 od sta wartości węgla dostarczonego, albo wogóle odstąpionego, względnie zużytego we własnym przedsiębiorstwie lub na własne potrzeby lub też wreszcie węgla sprowadzonego z zagranicy.

Z podatku tego ma być pobierane:

- 1) od węgla kamiennego z kopalń Dolno-Śląskich 66,5 od sta,
- 2) od węgla kamiennego z kopalń akwizgrańskich 93,5 od sta,
- 3) od węgla kamiennego z kopalń saskich 80 od sta,
- 4) od węgla kamiennego i smołowego z kopalń bawarskich po prawej stronie Renu 60 od sta,
- 5) od węgla kamiennego z kopalń bawarskiego północno-wschodniego palatynatu i z kopalń Kirneńskich 25 od sta,
- 6) od węgla brunatnego z kopalń grupy frankfurckiej na wschód od Łaby 60 od sta,
- 7) od węgla brunatnego z kopalń grupy Forst na wschód od Łaby 80 od sta,
- 8) od węgla brunatnego z kopalń grupy gorlickiej na wschód od Łaby 80 od sta,
- 9) od węgla brunatnego z wszelkich innych kopalń na wschód od Łaby 90 od sta,
- 10) od węgla brunatnego z kopalń okręgu Grimma 80 od sta,
- 11) od węgla z kopalń w okolicy Kassel 80 od sta,
- 12) od węgla brunatnego z wszelkich innych kopalń średnia niemieckich 90 od sta,
- 13) od węgla brunatnego z kopalń w Westerwald i na obszarze Hessji 25 od sta,
- 14) od węgla brunatnego z kopalń reńskich 111,5 od sta,

- 15) od węgla brunatnego z kopalń Schwandorf i Schmidgaden-Schwarzenfeld w Bawarii 80 od sta,
- 16) od węgla brunatnego z kopalń Dettingen w Bawarii 60 od sta,
- 17) od węgla brunatnego z wszelkich innych kopalni bawarskich po prawej stronie Renu 50 od sta.

Od węgla nie pochodzącego z wyżej wymienionych kopalni należy pobierać od kamiennego 100, od brunatnego 90, zaś od węgla, którego pochodzenie nie da się stwierdzić, 100% podatku. Minister Skarbu Rzeszy jest uprawniony po wysłuchaniu Rady Węglowej i Rady Rzeszy zarządzić, aby od węgla krajowego, który niewątpliwie został wydobyty na innych obszarach kopalnianych, jak wyżej wymieniono, pobierano większy lub mniejszy procent podatku. To uprawnienie nie odnosi się do węgla kamiennego wydobytego z kopalni górnośląskich, dolno saskich z kopalni z powyższemi sąsiadujących i z kopalni westfalskich nad dolnym Renem.

5) po § 6 należy następujące postanowienia wstawić jako § 6a.

„§ 6a.

Minister Skarbu Rzeszy jest uprawniony po wysłuchaniu Rady Węglowej i za zgodą Rady Rzeszy do zniesienia albo podwyższenia normy podatkowej wymienionej w § 6, ust. 1 zależnie od panujących stosunków gospodarczych a w szczególności wedle stanu waluty i kosztów przewozu; obniżenie musi nastąpić, jeżeli zażąda tego Rada Węglowa i Rada Rzeszy”.

6) w § 9 ust. 1 należy po słowie „z zagranicy” wstawić słowa: „i z obszarów usuniętych w chwili obecnej z pod suwerennej władzy podatkowej Rzeszy”.

7) w miejsce zdania 2) ust. 1 § 9 wchodzi następujące przepisy: jeżeli ta wartość w chwili przewozu jest wyższa aniżeli:

a) przy węglu kamiennym wartość podatkową grubego węgla tłustego z kopalni westfalskich nad dolnym Renem,

b) przy koksie $\frac{4}{3}$ wartości podatkowej wymienionej pod a)

c) przy węglu brunatnym wartość podatkową brykietów na opał domowy Centralnego Okręgu Węglowego, średnio-niemieckiego,

to nie bierze się za podstawę wyznaczenia ceny nabycia z doliczeniem kosztów powstałych aż do granicy państwa, lecz wartość porównawczą podaną pod a) b) c).

8) po § 9 należy jako § 9a wstawić następujący przepis:

Dla węgla sprowadzonego z zagranicy i z obszarów usuniętych w obecnej chwili z pod suwerennej władzy podatkowej Rzeszy przeznaczonego wyłącznie do zaopatrywania okrętów w węgiel i niewątpliwie do tego celu używanego, może Minister Skarbu Rzeszy na czas trwania obecnej niedoli gospodarczej podatek obniżyć.

9) po § 37 należy wstawić następujący przepis, jako § 37a:

§ 37a.

Kraje i gminy (Związki gmin) nie mogą nakładać podatku na produkty kopalni węglowych, na kopalnie węgla i ich dochód, ani na prawo własności na kopalniach węgla.

Wyjątek stanowią powszechne podatki zarobkowe i powszechne podatki gruntowe, jakoteż opłaty na podstawie takich prywatnych regale, które w drodze ustawodawczej przechodzą na Państwo na zasadzie § 155 ustęp IV zdania II konstytucji.

Nie uważa się za podatki od prawa własności na kopalniach węgla takich powszechnych opłat, które nakładają lub zaprowadzają kraje, celem uporządkowania powierzchni pól, albo celem popierania budowy nowych kopalni tytułem opłat za nadanie własności górniczych wedle obszaru tychże.

Opłaty od wydobywania i podobne świadczenia opierające się na osobnych umowach, pozostają bez zmiany.

10) § 38 otrzymuje następujące brzmienie: „Ustawa obowiązuje do 31 marca 1923”.

Art. 2.

Postanowienia § 37 ustawy o podatku od węgla z d. 8 kwietnia 1917 r. mają tu analogiczne zastosowanie. To odnosi się również do wszelkiej zwwyżki lub zniżki podatku mającej nastąpić na podstawie § 6a.

Art. 3.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie od 1 kwietnia 1922 r. Z tą chwilą traci moc obowiązującą ustawa o przedłużeniu ważności ustawy, o podatku od węgla z 27 czerwca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. N. str. 766).